

¹Und es begab sich darnach, daß Absalom, der Sohn Davids, hatte eine schöne Schwester, die hieß Thamar; und Amnon, der Sohn Davids, gewann sie lieb.²Und dem Amnon ward wehe, als wollte er krank werden um Thamar, seiner Schwester, willen. Denn sie war eine Jungfrau, und es deuchte Amnon schwer sein, daß er ihr etwas sollte tun.³Amnon aber hatte einen Freund, der hieß Jonadab, ein Sohn Simeas, Davids Bruders; und derselbe Jonadab war ein sehr weiser Mann.⁴Der sprach zu ihm: Warum wirst du so mager, du Königssohn, von Tag zu Tag? Magst du mir's nicht ansagen? Da sprach Amnon zu ihm: Ich habe Thamar, meines Bruders Absalom Schwester, liebgewonnen.⁵Jonadab sprach zu ihm: Lege dich auf dein Bett und stelle dich krank. Wenn dann dein Vater kommt, dich zu besuchen, so sprich zu ihm: Laß doch meine Schwester Thamar kommen, daß sie mir zu essen gebe und mache vor mir das Essen, daß ich zusehe und von ihrer Hand esse.⁶Also legte sich Amnon und stellte sich krank. Da nun der König kam, ihn zu besuchen, sprach Amnon zum König: Laß doch meine Schwester Thamar kommen, daß sie vor mir einen Kuchen oder zwei mache und ich von ihrer Hand esse.⁷Da sandte David nach Thamar ins Haus und ließ ihr sagen: Gehe hin ins Haus deines Bruders Amnon und mache ihm eine Speise.⁸Thamar ging hin ins Haus ihres Bruders Amnon; er aber lag im Bett. Und sie nahm einen Teig und knetete und bereitete es vor seinen Augen und buk die Kuchen.⁹Und sie nahm eine Pfanne und schüttete es vor ihm aus; aber er weigerte

¹وَجَزَى بَعْدَ ذَلِكَ أَنَّهُ كَانَ لَأَبْسَالُومَ بِنِ دَاوُدَ أُخْتُ جَمِيلَةٌ اسْمُهَا تَامَارُ، فَاحْتَبَهَا أَمْنُونُ بْنُ دَاوُدَ.²وَأَخْصِرَ أَمْنُونُ لِلشَّعْمِ مِنْ أَجْلِ تَامَارَ أُخْتِهِ لِأَنَّهَا كَانَتْ عَذْرَاءَ، وَعَسَرَ فِي عَيْنَيْ أَمْنُونَ أَنْ يَفْعَلَ لَهَا شَيْئًا.³وَكَانَ لَأَمْنُونِ صَاحِبٌ اسْمُهُ يُوثَادَابُ بْنُ شَمْعَى أَخِي دَاوُدَ. وَكَانَ يُوثَادَابُ رَجُلًا حَكِيمًا جِدًّا.⁴فَقَالَ لَهُ، لِمَاذَا يَا ابْنَ الْمَلِكِ أَنْتَ ضَعِيفٌ هَكَذَا مِنْ صَبَاحٍ إِلَى صَبَاحٍ. أَمَا تُخِيرُنِي. فَقَالَ لَهُ أَمْنُونُ، إِنِّي أَحْبَبْتُ تَامَارَ أُخْتَ أَبْسَالُومَ أَخِي.⁵فَقَالَ يُوثَادَابُ، اضْطَجِعْ عَلَى سَرِيرِكَ وَتَمَارِضْ. وَإِذَا جَاءَ أَبُوكَ لِيُرَاكَ فَقُلْ لَهُ، دَعِ تَامَارَ أُخْتِي فَتَأْتِي وَتُطْعِمْنِي خُبْزًا وَتَعْمَلَ أَمَامِي الطَّعَامَ لِأَرَى فَأَكُلَ مِنْ يَدِهَا.⁶فَاضْطَجَعَ أَمْنُونُ وَتَمَارِضَ، فَجَاءَ الْمَلِكُ لِيُرَاهُ. فَقَالَ أَمْنُونُ لِلْمَلِكِ، دَعِ تَامَارَ أُخْتِي فَتَأْتِي وَتَصْنَعْ أَمَامِي كَعَكَيْنِ فَأَكُلَ مِنْ يَدِهَا.⁷فَارْسَلَ دَاوُدَ إِلَى تَامَارَ إِلَى الْبَيْتِ قَائِلًا، اذْهَبِي إِلَى بَيْتِ أَمْنُونِ أَخِيكَ وَاعْمَلِي لَهُ طَعَامًا.⁸فَذَهَبَتْ تَامَارُ إِلَى بَيْتِ أَمْنُونِ أُخِيهَا وَهُوَ مُضْطَجِعٌ. وَأَخَذَتْ الْعَجِينَ وَغَضَّتْ وَعَمِلَتْ كَعَاكَ أَمَامَهُ وَخَبَزَتْ الْكَعْكَ.⁹وَأَخَذَتْ الْمِقْلَةَ وَسَكَّتْ أَمَامَهُ، قَائِي أَنْ يَأْكُلَ. وَقَالَ أَمْنُونُ، أَخْرِجُوا كُلَّ إِنْسَانٍ عَنِّي. فَخَرَجَ كُلُّ إِنْسَانٍ عَنَّهُ.¹⁰ثُمَّ قَالَ أَمْنُونُ لِتَامَارَ، ائْتِي بِالطَّعَامِ إِلَى الْمَخْدَعِ فَأَكُلَ مِنْ يَدِكَ. فَأَخَذَتْ تَامَارُ الْكَعْكَ الَّذِي عَمَلَتْهُ وَأَبَتْ بِهِ أَمْنُونُ أَخَاهَا إِلَى الْمَخْدَعِ.¹¹وَقَدَّمَتْ لَهُ لِيَأْكُلَ، فَامْسَكَهَا وَقَالَ لَهَا، تَعَالِي اضْطَجِعِي مَعِيَ يَا أُخْتِي.¹²فَقَالَتْ لَهُ، لَا يَا أَخِي، لَا تُذِلَّنِي لِأَنَّهُ لَا يَفْعَلُ هَكَذَا فِي إِسْرَائِيلَ. لَا تَعْمَلْ هَذِهِ الْقَبَاحَةَ.¹³أَمَّا أَنَا فَأَيْنَ أَذْهَبُ بَعَارِي، وَأَمَّا أَنْتَ فَتَكُونُ كَوَاجِدٍ مِنَ السَّقَهَاءِ فِي إِسْرَائِيلَ. وَالْآنَ كَلِمَ الْمَلِكِ لِأَنَّهُ لَا يَمْتَعْنِي مِنْكَ.¹⁴فَلَمْ يَسَأْ أَنْ يَسْمَعَ لَصُوتِهَا، بَلْ تَمَكَّنَ مِنْهَا وَقَهَرَهَا وَاضْطَجَعَ مَعَهَا.¹⁵ثُمَّ أَبْغَضَهَا أَمْنُونُ بُغْضَةً شَدِيدَةً جِدًّا حَتَّى إِنَّ الْبُغْضَةَ الَّتِي أَبْغَضَهَا إِبَّاهَا كَانَتْ أَشَدَّ مِنَ الْمَحَبَّةِ الَّتِي أَحَبَّهَا إِبَّاهَا. وَقَالَ لَهَا أَمْنُونُ، قُومِي انْطَلِقِي.¹⁶فَقَالَتْ لَهُ، لَا سَبَبَ. هَذَا الشَّرُّ يَطْرِدُكَ إِبَّايَ هُوَ أَعْظَمُ مِنَ الْآخَرِ الَّذِي عَمِلْتُهُ بِي. فَلَمْ يَسَأْ أَنْ يَسْمَعَ لَهَا،¹⁷بَلْ دَعَا عِلَامَهُ الَّذِي كَانَ يَخْدُمُهُ وَقَالَ، اطْرُدْ هَذِهِ عَنِّي خَارِجًا وَأَقْفِلِ الْبَابَ وَرَاءَهَا.¹⁸وَكَانَ عَلَيْهَا ثَوْبٌ مُلَوَّنٌ، لِأَنَّ بَنَاتِ الْمَلِكِ الْعَذَارَى كُنَّ يَلْبِسْنَ جُبَاتٍ مِثْلَ هَذِهِ. فَأَخْرَجَهَا خَادِمُهُ إِلَى الْحَارِجِ وَأَقْفَلَ الْبَابَ وَرَاءَهَا.¹⁹فَجَعَلَتْ تَامَارُ رَمَادًا عَلَى رَأْسِهَا، وَمَرَقَتْ التُّوبَ الْمُلَوَّنَ الَّذِي عَلَيْهَا،

sich zu essen. Und Amnon sprach: Laßt jedermann von mir hinausgehen. Und es ging jedermann von ihm hinaus.¹⁰ Da sprach Amnon zu Tamar: Bringe das Essen in die Kammer, daß ich von deiner Hand esse. Da nahm Tamar die Kuchen, die sie gemacht hatte, und brachte sie zu Amnon, ihrem Bruder, in die Kammer.¹¹ Und da sie es zu ihm brachte, daß er aße, ergriff er sie und sprach zu ihr: Komm her, meine Schwester, schlaf bei mir!¹² Sie aber sprach zu ihm: Nicht, mein Bruder, schwäche mich nicht, denn so tut man nicht in Israel; tue nicht eine solche Torheit!¹³ Wo will ich mit meiner Schande hin? Und du wirst sein wie die Toren in Israel. Rede aber mit dem König; der wird mich dir nicht versagen.¹⁴ Aber er wollte nicht gehorchen und überwältigte sie und schwächte sie und schlief bei ihr.¹⁵ Und Amnon ward ihr überaus gram, daß der Haß größer war, denn vorhin die Liebe war. Und Amnon sprach zu ihr: Mache dich auf und hebe dich!¹⁶ Sie aber sprach zu ihm: Das Übel ist größer denn das andere, das du an mir getan hast, daß du mich ausstößest. Aber er gehorchte ihrer Stimme nicht,¹⁷ sondern rief seinen Knaben, der sein Diener war, und sprach: Treibe diese von mir hinaus und schließe die Tür hinter ihr zu!¹⁸ Und sie hatte einen bunten Rock an; denn solche Röcke trugen des Königs Töchter, welche Jungfrauen waren. Und da sie sein Diener hinausgetrieben und die Tür hinter ihr zugeschlossen hatte,¹⁹ warf Tamar Asche auf ihr Haupt und zerriß den bunten Rock, den sie anhatte, und legte ihre Hand auf das Haupt und ging daher und

وَوَضَعَتْ يَدَهَا عَلَى رَأْسِهَا وَكَانَتْ تَذْهَبُ صَارِحَةً.²⁰ فَقَالَ لَهَا أَبْشَأُ لَوْمُ أَخُوهَا، هَلْ كَانَ أَمْنُونُ أَخُوكَ مَعَكَ. فَلَا يَأْتِي أَخُوكَ اسْكُنِي. أَخُوكَ هُوَ. لَا تَضْعِي قَلْبِكَ عَلَيَّ هَذَا الْأَمْرَ. فَأَقَامَتْ تَامَارُ مُسْتَوْجِسَةً فِي بَيْتِ أَبْشَأُ لَوْمُ أَخِيهَا.²¹ وَلَمَّا سَمِعَ الْمَلِكُ دَاوُدَ بِجَمِيعِ هَذِهِ الْأُمُورِ اعْتَاطَ جِدًّا.²² وَلَمْ يُكَلِّمْ أَبْشَأُ لَوْمُ أَمْنُونِ بَشَرًا وَلَا يَجِيرَ، لِأَنَّ أَبْشَأُ لَوْمَ أَبْعَصَ أَمْنُونُ مِنْ أَجْلِ أَنَّهُ أَدَلَّ تَامَارَ أُخْتَهُ.²³ وَكَانَ بَعْدَ سِتِّينَ مِنَ الزَّمَانِ أَنَّهُ كَانَ لِأَبْشَأُ لَوْمَ جَرَّارُونَ فِي بَغْلٍ خَاصُورَ الْيَمِينِ عِنْدَ أَفْرَايِمَ. فَدَعَا أَبْشَأُ لَوْمُ جَمِيعَ بَنِي الْمَلِكِ.²⁴ وَجَاءَ أَبْشَأُ لَوْمُ إِلَى الْمَلِكِ وَقَالَ، هُوَذَا لِعَبْدِكَ جَرَّارُونَ. فَلْيَذْهَبِ الْمَلِكُ وَعِيْدُهُ مَعَ عَبْدِكَ.²⁵ فَقَالَ الْمَلِكُ لِأَبْشَأُ لَوْمَ، لَا يَأْتِيْنِي. لَا تَذْهَبْ كُلُّنَا لَيْلًا نَقْلُ عَلَيْنَا. قَالَ لَعَلَّهِ، فَلَمْ يَسَأْ أَنْ يَذْهَبَ بَلْ بَارَكَهُ.²⁶ فَقَالَ أَبْشَأُ لَوْمُ، إِذَا دَعَا أَحَدُ أَمْنُونِ يَذْهَبُ مَعَنَا. فَقَالَ الْمَلِكُ، لِمَاذَا يَذْهَبُ مَعَكَ.²⁷ قَالَ لَعَلَّهِ عَلَيْهِ أَبْشَأُ لَوْمُ، فَأَرْسَلَ مَعَهُ أَمْنُونُ وَجَمِيعَ بَنِي الْمَلِكِ. فَأَوْصَى أَبْشَأُ لَوْمُ غِلْمَانَهُ، انْطَرُوا. مَتَى طَلَتْ قُلُوبُ أَمْنُونِ بِالْحَمْرِ وَقُلْتُ لَكُمْ اضْرِبُوا أَمْنُونُ قَاتِلُوهُ. لَا تَجَافُوا. أَلَيْسَ أَنِّي أَنَا أَمَرْتُكُمْ؟ فَتَسَدَّدُوا وَكُوْنُوا دَوِي بَاسٍ.²⁹ فَفَعَلَ غِلْمَانُ أَبْشَأُ لَوْمَ بِأَمْنُونِ كَمَا أَمَرَ أَبْشَأُ لَوْمُ. فَقَامَ جَمِيعُ بَنِي الْمَلِكِ وَرَكِبُوا كُلُّ وَاحِدٍ عَلَى بَعْلِهِ وَهَرَبُوا.³⁰ وَفِيمَا هُمْ فِي الطَّرِيقِ وَصَلَ الْحَبَرُ إِلَى دَاوُدَ، قَدْ قَتَلَ أَبْشَأُ لَوْمُ جَمِيعَ بَنِي الْمَلِكِ، وَلَمْ يَبْقَ مِنْهُمْ أَحَدٌ.³¹ فَقَامَ الْمَلِكُ وَمَرَّقَ نِيَابَةً وَاصْطَجَعَ عَلَى الْأَرْضِ وَجَمِيعَ عِيْدِهِ وَافْعُونَ وَنِيَابَهُمْ مَمْرَقَةً.³² فَقَالَ يُوتَادَابُ بْنُ شَمْعَى أَخِي دَاوُدَ، لَا يَطْنُ سَيِّدِي أَنَّهُمْ قَتَلُوا جَمِيعَ الْفَتَيَانِ بَنِي الْمَلِكِ. إِنَّمَا أَمْنُونُ وَخَذَهُ مَاتَ، لِأَنَّ ذَلِكَ قَدْ وُضِعَ عِنْدَ أَبْشَأُ لَوْمَ مُنْذُ يَوْمِ أَدَلَّ تَامَارَ أُخْتَهُ.³³ وَالْآنَ لَا يَصْعَقُ سَيِّدِي الْمَلِكُ فِي قَلْبِهِ شَيْئًا قَاتِلًا إِنَّ جَمِيعَ بَنِي الْمَلِكِ قَدْ مَاتُوا. إِنَّمَا أَمْنُونُ وَخَذَهُ مَاتَ.³⁴ وَهَرَبَ أَبْشَأُ لَوْمُ. وَرَفَعَ الرَّقِيبُ طَرَفَهُ وَنَظَرَ وَإِذَا بِشُعْبٍ كَثِيرٍ يَسِيرُونَ عَلَى الطَّرِيقِ وَرَاءَهُ بِجَانِبِ الْجَبَلِ.³⁵ فَقَالَ يُوتَادَابُ لِلْمَلِكِ، هُوَذَا بَنُو الْمَلِكِ قَدْ جَاءُوا. كَمَا قَالَ عَبْدُكَ كَذَلِكَ صَارَ.³⁶ وَلَمَّا فَرَعَ مِنَ الْكَلَامِ إِذَا بِبَنِي الْمَلِكِ قَدْ جَاءُوا، وَرَفَعُوا أَصْوَاتَهُمْ وَبَكَوْا وَكَذَلِكَ بَكَى الْمَلِكُ وَعِيْدُهُ بَكَاءً عَظِيمًا جِدًّا.³⁷ فَهَرَبَ أَبْشَأُ لَوْمُ وَذْهَبَ إِلَى تَلْمَايَ بْنِ عَمِيئُودَ مَلِكَ جَشُورَ. وَتَاحَ دَاوُدُ عَلَى ابْنِهِ الْيَوْمَ كُلِّهَا.³⁸ وَهَرَبَ أَبْشَأُ لَوْمُ وَذْهَبَ إِلَى جَشُورَ وَكَانَ هُنَاكَ ثَلَاثَ سِنِينَ.³⁹ وَكَانَ دَاوُدُ يَتَوَقَّى إِلَى

الْخُرُوجِ إِلَى أَبْسَالُومَ لِأَنَّهُ تَعَرَّى عَنْ أُمُّونَ حَيْثُ إِنَّهُ
مَاتَ.

schrie.²⁰ Und ihr Bruder Absalom sprach zu
Ihr: Ist denn dein Bruder Amnon bei dir
gewesen? Nun, meine Schwester, schweig
still; es ist dein Bruder, und nimm die
Sache nicht so zu Herzen. Also blieb
Thamar einsam in Absaloms, ihres
Bruders, Haus.²¹ Und da der König David
solches alles hörte, ward er sehr zornig.
Aber Absalom redete nicht mit Amnon,
weder Böses noch Gutes;²² denn Absalom
war Amnon gram, darum daß er seine
Schwester Thamar geschwächt
hatte.²³ Über zwei Jahre aber hatte
Absalom Schafscherer zu Baal-Hazor, das
bei Ephraim liegt; und Absalom lud alle
Kinder des Königs²⁴ und kam zum König
und sprach: Siehe, dein Knecht hat
Schafscherer; der König wolle samt seinen
Knechten mit seinem Knecht gehen.²⁵ Der
König aber sprach zu Absalom: Nicht,
mein Sohn, laß uns nicht alle gehen, daß
wir dich nicht beschweren. Und da er ihn
nötigte, wollte er doch nicht gehen,
sondern segnete ihn.²⁶ Absalom sprach:
Soll denn nicht mein Bruder Amnon mit
uns gehen? Der König sprach zu ihm:
Warum soll er mit dir gehen?²⁷ Da nötigte
ihn Absalom, daß er mit ihm ließ Amnon
und alle Kinder des Königs.²⁸ Absalom aber
gebot seinen Leuten und sprach: Sehet
darauf, wenn Amnon guter Dinge wird von
dem Wein und ich zu euch spreche:
Schlagt Amnon und tötet ihn, daß ihr euch
nicht fürchtet; denn ich hab's euch
geheißen. Seid getrost und frisch
daran!²⁹ Also taten die Leute Absaloms dem
Amnon, wie ihnen Absalom geboten hatte.
Da standen alle Kinder des Königs auf, und
ein jeglicher setzte sich auf sein Maultier

und flohen.³⁰ Und da sie noch auf dem Wege waren, kam das Gerücht vor David, daß Absalom hätte alle Kinder des Königs erschlagen, daß nicht einer von ihnen übrig wäre.³¹ Da stand der König auf und zerriß seine Kleider und legte sich auf die Erde; und alle seine Knechte, die um ihn her standen, zerrissen ihre Kleider.³² Da hob Jonadab an, der Sohn Simeas, des Bruders Davids, und sprach: Mein Herr denke nicht, daß alle jungen Männer, die Kinder des Königs tot sind, sondern Amnon ist allein tot. Denn Absalom hat's bei sich behalten von dem Tage an, da er seine Schwester Thamar schwächte.³³ So nehme nun mein Herr, der König, solches nicht zu Herzen, daß alle Kinder des Königs tot seien, sondern Amnon ist allein tot.³⁴ Absalom aber floh. Und der Diener auf der Warte hob seine Augen auf und sah; und siehe, ein großes Volk kam auf dem Wege nacheinander an der Seite des Berges.³⁵ Da sprach Jonadab zum König: Siehe, die Kinder des Königs kommen; wie dein Knecht gesagt hat, so ist's ergangen.³⁶ Und da er hatte ausgedet, siehe, da kamen die Kinder des Königs und hoben ihre Stimme auf und weinten. Der König und alle seine Knechte weinten auch gar sehr.³⁷ Absalom aber floh und zog zu Thalmai, dem Sohn Ammihuds, dem König zu Gessur. Er aber trug Leid über seinen Sohn alle Tage.³⁸ Da aber Absalom geflohen war und gen Gessur gezogen, blieb er daselbst drei Jahre.³⁹ Und der König David hörte auf, auszuziehen wider Absalom; denn er hatte sich getröstet über Amnon, daß er tot war.